Arsène Lupin

19

Maurice Leblanc

Inelul cu smarald

Nuvelă

(1930)

Maurice Leblanc

Inelul cu smarald

Titlul original:
Le Cabochon[1] d'Émeraude - 1930

Nuvelă

[1] Cabochon = rezultatul prelucrării pietrelor prețioase şi semiprețioase opace sau fragile, prin tăiere în forme convexe. Uzual, cristal de montură.

✯

— Serios, draga mea Olga, vorbeşti despre el ca şi cum îl cunoşti!

Prințesa Olga zâmbi, la grupul de prieteni din salonul ei, care în noaptea aceea fumau şi discutau în jurul ei, spunându-le:

— Doamne, da, îl ştiu.

— Îl ştii pe Arsène Lupin?

— Absolut!

— Cum este posibil?

— Ştiam sigur, spuse ea, pe cineva care se amuza cu jocul de-a detectivul în contul agenției Barnett. Şi astăzi există dovezi că Jim Barnett şi toți angajații din agenția sa, nu erau altcineva decât Arsène Lupin. Prin urmare...

— Şi ți l-a furat?

— Dimpotrivă! El mi-a făcut o favoare.

— Dar asta chiar este o aventură!

— Nu! A fost o conversație liniştită de o jumătate de oră, fără nici o lovitură de teatru. Dar, în timpul celor treizeci de minute, am simțit că am fost în fața unui personaj cu adevărat extraordinar, cu moduri de abordare atât de simple şi eficiente.

O presam cu întrebările. Ea nu a răspuns imediat. Era o femeie care vorbea puțin despre ea şi a cărei viață rămâne oarecum misterioasă chiar şi pentru prietenii săi intimi. A avut ea vreun iubit de la moartea soțului ei? A cedat ea pasiunii vreunuia dintre aceşti bărbați atraşi de frumusețea sa arzătoare, de părul blond, de ochii săi albaştrii şi blânzi? Cred că limbile rele sunt capabile de fantezii, însă era mai multă curiozitate decât dragoste. Dar, de fapt, nu se ştia nimic. Nici un nume nu ar putea fi citat.

În acea zi însă era expansivă şi nu au trebuit multe rugăminți pentru a se

ridica un colț de voal.

— La urma urmei, spuse ea, de ce nu v-aş povesti de această întâlnire? Dacă implic în povestea mea o altă persoană, rolul jucat de ea nu are nimic care mă obliga la discreție, vorbesc de altfel foarte pe scurt pentru că la urma urmei, Arsène Lupin este cel care vă interesează, nu? Deci la acel moment, şi pentru a rezuma aventura într-o singură frază care spune totul, aveam o pasiune violentă şi sinceră — am dreptul de a utiliza aceste cuvinte — pentru un om al cărui nume este cunoscut pentru toți: Maxime Dervinol.

Prietenele Olgăi tresăriră.

— Dervinol Maxime? Fiul bancherului?

— Da, spuse ea.

— Fiul bancherului falsificator, escrocul care s-a spânzurat în celula sa de la Santé a doua zi după arestare?

— Da, repetă prințesa Olga, foarte

liniştită.

Şi, după o clipă de gândire, ea reluă:

— Clientă a bancherului Dervinol, am fost una dintre victimele sale principale. La scurt timp după sinuciderea tatălui său, Maxime, pe care îl cunoşteam, a venit să mă vadă. Bogat prin munca sa, el s-a oferit să acopere toate creanțele şi mi-a cerut doar anumite aranjamente, care l-au forțat să se întoarcă la mine de mai multe ori. Omul, o simțeam, mă simpatiza. Mi-a făcut avantaje prin chiar conduita sa demnă. Actul de onestitate pe care îl făcea părea natural şi pe altă parte deşi nu simțea nici o jenă față de actele tatălui său, simțeam în el o suferință mare, o rană secretă pe care şi un singur cuvânt o putea deschide.

— L-am tratat ca pe un prieten, un prieten care nu a întârziat să se transforme în iubit, iubire care creştea pe zi ce trece. Dacă nu ar fi existat povestea cu tatăl său, cu siguranță mi-ar fi cerut

mâna. Dar el nu a îndrăznit mai mult decât să-mi declare iubirea, fără să mă întrebe de sentimentele mele. Ce aş fi răspuns, atunci? Le-aş fi ignorat.

— Într-o dimineață am luat micul dejun la Bois. După care m-a urmat aici, în acest salon. Era îngrijorat. Am pus pe masă geanta şi toate inelele mele şi am început să cânt la pian o piesă rusească care-i plăcea. A ascultat, în picioare în spatele meu, cu o emoție pe care i-o simțeam. Când m-am ridicat, am văzut că era palid şi am crezut că dorea să-mi vorbească. În timp ce îl priveam, tulburată fiind, am luat inelele, le-am pus pe degete distrată şi deodată, m-am întrerupt şi am şoptit, mai mult pentru a scurta o situație jenantă decât pentru a exprima un fapt banal:

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu smaraldul meu?

Am văzut că el tremură şi a exclamat:

— Frumosul tău smarald?

— Da, acest inel la care țin atât de mult, am spus, doar aşa, pentru că în realitate nu se întâmplase nimic.

— Dar l-ai avut pe deget în timpul prânzului.

— Fără îndoială! Dar, acum când am cântat la pian, am pus inelul acolo, printre celelalte bijuterii.

— Ar trebui să fie încă acolo...

— Nu este.

Am observat că paloarea lui a crescut şi a rămas într-o poziție rigidă, cu o expresie atât de supărată că am glumit:

— Ei bine! Nu contează. Trebuie să fi căzut pe undeva.

— Dar îl vom găsi, a spus el.

— Nu. Poate că a căzut sub un scaun.

Am întins brațul meu spre butonul de la un clopoțel electric, dar el mi-a apucat încheietura mâinii şi cu un ton agitat a spus:

— Un moment... Aşteaptă... Ce faci?

— Sun după cameristă.

— De ce?

— Să caute inelul.

— Nu, nu, nu vreau. În nici un caz!

Şi, tremurând, cu fața schimonosită, mi-a spus:

— Nimeni nu va intra aici şi nici tu şi nici eu nu vom ieşi până nu găsim smaraldul.

— Pentru a-l găsi trebuie să-l căutăm! Uită-te în spatele pianului!

— Nu!

— De ce?

— Nu ştiu... Nu ştiu... Dar este penibil!

— Nu este nimic grav, am spus. Inelul meu a căzut. Să-l căutăm!

— Te implor..., a spus el.

— Dar de ce? Explică-te!

— Ei bine! A spus el, dacă îl găsesc într-un loc sau altul, poți crede că eu l-am pus acolo.

Am fost uimită şi am rostit cu voce scăzută:

— Dar nu te bănuiesc pe tine Maxime...

— Acum, nu... dar mai târziu vei putea să scapi de îndoială?

Înțelegeam toate gândurile lui. Fiul bancherului Dervinol a avut dreptul de a fi mai sensibil şi mai precaut decât alții. Dacă rațiunea mea s-a revoltat împotriva unei acuzații, puteam oare uita că el a stat între mine şi masă, în timp ce eram la pian? Şi în aceste momente când ne uitam unul în ochii celuilalt, cu durere, am fost surprinsă de paloare şi disperarea lui! Un altul ar fi râs în locul lui. De ce nu râdea?

— Te înşeli, Maxime, am spus. Dacă sunt totuşi unele îndoieli din partea ta, eu le voi risipi. Deci, nu te mişca!

M-am aplecat şi am aruncat o privire între pian şi perete şi sub masă. Apoi m-am ridicat:

— Nimic! Nu văd nimic!

Am făcut o pauză. Fața lui era schimonosită.

Atunci, cu o inspirația de moment, am continuat:

— Vrei să mă laşi să caut? Mi se pare că am putea...

— Oh! Strigă el, fă tot ce se poate face pentru a descoperi adevărul. Dar este un act grav, a adăugat el, oarecum copilăreşte. O imprudență ar putea pierde totul. Acționează doar având certitudine!

L-am calmat şi după ce m-am uitat în cartea de telefon, am cerut legătura cu agenția de informații Barnett. Domnul Jim Barnett a răspuns personal. Fără a da vreo explicație, am insistat să vină fără întârziere. El a promis că va veni imediat.

Prin urmare, tot aşteptând, aveam o

stare de agitație pe care nu mi-o puteam stăpâni.

— Unul dintre prietenii mei mi la recomandat pe acest Barnett, i-am spus cu un râs nervos. Un tip ciudat, îmbrăcat într-o haină veche, purtând o perucă, dar foarte inteligent. Pentru serviciile prestate, îşi ia singur plata de la client.

A fost o încercarea de glumă. Maxime a rămas nemişcat şi sobru. Şi deodată clopoțelul sună în sală. Camerista mea a răspuns aproape imediat. Eu am deschis uşa zicând:

— Intră, domnule Barnett... Vă aşteptăm cu nerăbdare!

Am fost confuză văzând că omul care a intrat nu arăta de loc la fel cu cel pe care-l aşteptam. Era îmbrăcat cu eleganță discretă. Era frumos, tânăr, simpatic şi stăpânit, ca cineva care nu poate fi prins nepregătit. S-a uitat la mine un pic mai mult decât normal, într-un mod care mi-a arătat că nu îi displac. Apoi,

examinarea terminându-se, se aplecă şi spuse:

— Domnul Barnett era ocupat, mi-a oferit sarcina plăcuta de a-l înlocui, dacă această schimbare nu vă deranjează. Permiteți-mi să mă prezint: baronul d'Enneris, explorator şi când se prezintă ocazia, detectiv amator. Prietenul meu Barnett îmi recunoaşte anumite calități de intuiție şi de previziune, iar eu mă amuz lăsându-l să creadă.

Acest lucru a fost spus cu bunăvoință şi un zâmbet atât de plăcut încât ar fi fost imposibil să refuzi asistența lui. Nu a fost doar un detectiv care mi-a oferit serviciile sale, dar şi un domn care s-a pus la dispoziția mea. Şi această impresie a fost atât de puternică în mine încât, mecanic am aprins o țigare şi am comis un act incredibil de a-i oferi şi lui zicând:

— Fumați domnule?

Astfel că la un minut după sosirea acestui străin, eram față în față, cu

ţigările aprinse. Scena s-a schimbat atât de mult, astfel încât teama mi-a dispărut şi totul s-a liniştit în salon. Doar Dervinol rămăsese încruntat. L-am prezentat imediat:

— Domnul Maxime Dervinol.

Baronul d'Enneris îl salută, dar nu există nici un detaliu în atitudinea lui care să lase să se creadă că acest nume, Dervinol, evoca în memoria lui vreo amintire. Cu toate acestea, după un timp, ca şi cum nu a vrut ca asocierea ideilor sale să fie prea evidentă, el mi-a pus această întrebare:

— Presupun, Doamnă, că ceva a dispărut din această casă?

Maxime era reţinut. I-am răspuns neglijent:

— Da, într-adevăr... Dar nu contează.

— Nu, spuse baronul d'Enneris zâmbitor, dar totuşi, este o mică problemă de rezolvat şi dumneavoastră şi

domnul ați renunțat. Acest lucru a dispărut pur şi simplu?

— Da.

— Mai bine! Problema e mai simplă aşa. Despre ce este vorba?

— Un inel cu smarald... L-am pus pe această masă cu picior, cu celelalte inele şi aceasta geantă care este acolo.

— De ce a-ți lăsat inelele?

— Pentru a cânta la pian.

— Şi în timp ce cântați, domnul era aproape de dumneavoastră?

— Permanent în spatele meu.

— Deci, între dumneavoastră şi măsuță?

— Da.

— După ce ați constatat dispariția smaraldului, l-ați căutat?

— Nu.

— Nici domnul Dervinol?

— Nici el.

— Nu a intrat nimeni aici?

— Nimeni.

— Domnul Dervinol s-a opus căutării?

Maxime a spus, pe un ton iritat:

— Da, eu.

Baronul d'Enneris merse încoace şi încolo. El mergea cu paşi mici şi elastici, care dădeau alurii sale o flexibilitate infinită. Se opri în faţa mea şi spuse:

— Trebuie să văd inelele dumneavoastră.

I-am întins mâinile. El le examină şi apoi râse uşor. Părea să se amuze şi în loc să facă o anchetă, juca un joc amuzant.

— Inelul care a dispărut avea în mod evident o mare valoare, nu-i aşa?

— Da.

— Puteţi să-mi faceţi câteva precizări?

— Bijutierul meu l-a estimat la optzeci de mii de franci.

— Optzeci de mii. Perfect!

El era încântat. Înainte de a-mi lăsa mâna stângă, el a privit îndelung palma, ca şi cum ar fi vrut să descifreze liniile.

Maxime se încruntă. Era evident că îl exaspera personajul. Când am vrut să-mi retrag mâna, mă împiedică cu un gest ferm. Dar strângerea atât de delicată nu mi-a permis nici un gest de rezistență şi acest om îmi ținea mâna, fără ca eu să am puterea s-o retrag, simțind influența autorității sale şi a modului de a acționa.

Practic, am fost convinsă că a rezolvat enigma. Nu mi-a mai pus nici o întrebare. Dar nu mă îndoiesc că cele două sau trei anecdote pe care le-a spus referitoare la aventuri de genul acesta îl ajutau să elucideze cazul nostru. El arunca din când în când o privire rapidă la Maxime sau la mine, urmărind, se pare, reacția

produsă de povestea lui.

Am protestat în sinea mea. În zadar. Am simțit că a descoperit fără a ne întreba şi iubirea lui Maxime şi sentimentele mele proprii. Deşi eu mă abțineam şi Maxime de asemenea, el a descoperit toate aceste secrete, care erau închise în fiecare dintre noi, cum ar fi filele unei cărți. A fost exasperant!

În final, Maxime a devenit furios:

— Nu văd cu adevărat cum toate acestea se referă...

— Cum se referă la acest caz, care ne aduce împreună? Îl întrerupse baronul d'Enneris. Dar noi suntem aici. Enigma în sine, nu înseamnă prea mult. Dar soluția pe care eu o propun nu este soluția corectă aplicată stării dumneavoastră de spirit la momentul când s-a întâmplat incidentul.

— Dar domnule, strigă Maxime, nu ai făcut nici o singură căutare! Nu ai deranjat nici o mobilă, nu ai găsit nimic,

nu ai privit la nimic. Nu este decât o conferință inutilă care nu ne va face să găsim bijuteria.

Baronul d'Enneris zâmbi uşor:

— Eşti unul dintre aceia care se lasă impresionați de obiceiul ceremonialului de investigație şi care doresc să găsească adevărul în fapte materiale. Dar aproape întotdeauna, domnule, adevărul se ascunde în zone destul de diferite. Chestiunea din fața noastră de astăzi nu este tehnică sau de poliție, ci doar psihologică... Dovezile mele nu sunt în succesul investigațiilor plictisitoare, ci în constatarea de necontestat a acestor fenomene psihice — destul de speciale, care sunt provoacate în noi de noi şi în special în rândul persoanelor impresionabile şi impulsive — care acționează dincolo de controlul nostru conştient.

— Adică, articulă Maxime, cu o voce supărată, am comis unul dintre aceste acte?

— Nu, domnule, nu dumneavoastră!

— Cine, atunci?

— Doamna!

— Eu? Am strigat.

— Da, dumneavoastră doamnă, care sunteți sigur, ca toate femeile, de această natură impresionabilă şi impulsivă. Şi despre dumneavoastră este vorba, pentru că aş aminti că noi ne menținem întotdeauna un control total şi unitatea totală a personalității noastre. Personalitatea se dedublează nu numai în marile momente tragice în care destinul ne aruncă, dar uneori şi în cele mai simple şi mai nesemnificative momente ale existenței cotidiene. Şi în timp ce continuăm să trăim, să vorbim, subconştientul nostru preia controlul instinctelor noastre care vor acționa în umbră, necunoscut chiar pentru noi înşine şi adesea, într-un mod anormal şi absurd de neinteligent.

Deşi el însuşi s-a exprimat cu voioşie

şi fără nici o pedanterie, am devenit nerăbdătoare şi am spus:

— Încheierea, vă rog, domnule.

El a răspuns:

— Mă scuzați, doamnă, dacă eu sunt obligat să fac acest lucru într-un mod care va părea intruziv şi fără să se oprească la considerații puerile de politețe lumească şi de rezervă. Deci, acestea sunt faptele. O oră în urmă, ai venit aici cu domnul Dervinol. Nu voi spune nimic care să vă rănească şi admit că domnul Dervinol vă iubeşte şi nu spun nimic care nu este adevărat, dar ați avut intuiția că el ar urma să vă spună acest lucru. Femeile nu văd nimic greşit în asta, însă este întotdeauna pentru ele un necaz mare. Prin urmare, atunci când cântați la pian şi atunci când ați pus inelele pe masă — să înțelegeți importanța cuvintele mele! — ați fost şi una şi alta, ați fost într-o stare de spirit de genul celor care le-am menționat mai

devreme şi nu ați avut o idee exactă a ceea ce ați făcut.

— Ba da! Am protestat, am fost foarte lucidă.

— Aparent, da, şi față de dumneavoastră. Dar, în realitate, niciodată nu eşti destul de lucid atunci când suferi o criză de emoție, oricât de mică ar fi ea. Deci ați fost predispusă la erori, decizii false şi gesturi involuntare.

— Pe scurt...?

— Doamnă pe scurt, ați făcut şi ați făcut în mod neintenționat, chiar inconştient, un act de sfidare absolută, contrar temperamentului şi mai mult chiar contrar oricărei logici a situației. Pentru că, într-adevăr, indiferent de numele purtat de către domnul Dervinol, era de neconceput să gândească în avans, a priori, să vă fure inelul de smarald.

Am fost profund şocată şi am exclamat:

— Eu! Nu am crezut? Nici nu m-am gândit la o astfel de infamie!

— Desigur că nu, a replicat baronul d'Enneris, dar inconştientul dumneavoastră a operat ca şi cum aţi crede şi pe furiş, în afara privirii şi gândirii dumneavoastră, el a făcut o alegere între inelele care nu au nici o valoare, ale căror pietre sunt false, ca multe dintre bijuteriile pe care le purtaţi şi smaraldul care nu este fals şi valorează optzeci de mii de franci. Şi această alegere, fără să ştiţi, v-a făcut să puneţi inelele pe masă iar smaraldul valoros în altă parte, departe de orice tentativă.

Acuzaţia m-a paralizat.

— Dar este inacceptabil! Am strigat tare. Le-am văzut.

— Dovada este că nu ştiţi unde sunt!

— Dar atunci ar fi pe degetul meu, acest smarald!

— Nu, el a rămas unde l-aţi pus.

— Adică?

— Pe această masă.

— Nu este. Vedeți bine că nu este!

— Ba este.

— Unde? Nu este nici în geantă!

— Ei bine! Este în geanta dumneavoastră, doamnă.

Am ridicat din umeri.

— În geanta mea! Despre ce vorbeşti?

El a insistat.

— Este acolo doamnă, îmi pare rău dacă apar ca un magician sau un şarlatan. Dar m-ați chemat pentru a găsi un inel pierdut: am să vă spun unde este.

— Nu poate fi acolo!

— Nu poate fi nici în altă parte!

Am simțit un sentiment ciudat. Am vrut, fără îndoială, ca inelul să fie acolo, dar aş fi fost de asemenea fericită să nu fie acolo şi acest om să fie umilit de

eşecul viziunilor sale şi a predicției lui.

El mi-a făcut un semn căruia m-am supus. Am luat geanta, am deschis-o şi am căutat febril printre obiectele mici. Inelul de smarald era acolo.

M-am simțit prost. Nu puteam să cred ochilor şi m-am întrebat dacă era smaraldul meu autentic cel pe care îl țineam în mâini. Dar da, era cel adevărat. Nici o eroare. Deci... Deci... Ce s-a întâmplat în mintea mea de am acționat într-un mod atât de neobişnuit şi atât de jignitor pentru Maxime Dervinol?

Văzând aerul meu confuz, baronul d'Enneris nu şi-a ascuns bucuria şi trebuie să spun că s-a concentrat pentru a se exprima cu cât mai multă reținere. Din acel moment, atitudinea sa corectă şi profesională făcuse loc unei exuberanțe, ca cea a unui profesionist care a dat o lovitură de stat.

— Asta e, a spus el. Asta se întâmplă când instinctul nostru face mici glume

atunci când nu-l supraveghem. Este ca un diavol mic şi rău, care face glume proaste. Şi operează în regiunile obscure, astfel că nu ați avut ideea de a examina acest sac. V-ați fi uitat peste tot şi ați fi acuzat lumea, inclusiv pe domnul Dervinol, mai degrabă decât să suspectați propriul instinct, căruia i-ați încredințat o comoară. Nu este surprinzător, doamnă, şi un pic comic, poate? Suntem mândri de sentimentele noastre şi de demnitatea noastră dar cedăm ordinelor unor puteri misterioase. Avem prieteni pentru care suntem plini de respect, dar îi lovim fără cea mai mică milă. Într-adevăr, nu are sens!

Cu câtă ironie şi-a lansat mica tiradă! Am avut impresia că baronul d'Enneris a dispărut şi că un alt angajat al agenției Barnett, opera cu chipul său real, obiceiurile sale personale, fără mască şi fără gesturi de împrumut.

Maxime a venit înainte cu pumnii

strânşi. Celălalt a făcut o mişcare din bust, care îl făcea să arate mai înalt decât era.

Apoi, brusc, s-a apropiat, mi-a sărutat mâna, în timp ce baronul d'Enneris mă privea drept în ochi. În cele din urmă, baronul îşi luă pălăria şi plecă cu o mişcare amplă şi oarecum teatral, foarte mulțumit cu el însuşi, repetând:

— Frumoasă mica afacere... Îmi plac aceste mici afaceri... sunt specialitatea mea. La dispoziția ta, madame.

Prințesa Olga şi-a terminat povestea. Ea aprinse nonşalant o țigare şi zâmbi la prietenii ei, care imediat exclamară:

— Şi după aceea?

— După accea ce?

— Da, povestea inelului s-a terminat. Dar a voastră?...

— A mea de asemenea s-a terminat.

— Hai, nu ne face nerăbdători! Povesteşte până la final, Olga, din

moment ce ai început această confidență.

— Doamne, ce curioşi! În sfârşit! Ce vreți să ştiți?

— Ce! Întâi, ce s-a întâmplat cu Dervinol Maxime şi pasiunea sa.

— Ei bine, nu mare lucru. De fapt, nu-i aşa? M-am îndoit de el în ascuns, în mod intenționat sau nu, din cauza acestui smarald. Amărât, deja, şi îngrijorat, el a suferit mult şi nu m-a iertat. Şi apoi a comis o gafă care l-a coborât în ochii mei. Pornit contra baronului d'Enneris, i-a trimis un cec de zece mii de franci, prin agenția Barnett. Cecul a fost returnat la mine într-un plic prins la un coş de flori minunate, cu câteva rânduri respectuoase pentru mine şi semnat...

— Baronul d'Enneris?

— Nu.

— Barnett Jim?

— Nu.

— Deci?

— Arsène Lupin!

Se opri din nou. Unul dintre prietenii ei a observat:

— Oricine ar putea semna asta.

— Desigur!

— Nu ai încercat să cauți...?

Prințesa Olga nu a răspuns şi prietenul ei a continuat:

— Lasă-mă să explic foarte bine, Olga, Maxime Dervinol nu v-a mai interesat. Din pas în pas al acestei aventuri, a fost dominat de acest personaj enigmatic care a fost capabil, cu aceste abilități, să vă facă să vă concentrați atenția asupra lui şi să vă stârnească curiozitatea. Fii sinceră, Olga, comportamentul său ți-a dat unele dorința de a-l revedea.

Prințesa Olga nu a răspuns. Prietenul, care a fost sincer cu ea şi o tachina uneori, a continuat:

— În final, Olga a păstrat şi inelul şi banii lui Dervinol. Nu s-a furat nimic de la tine, contrar principiilor lui Barnett, care mereu îşi ia plata pentru serviciile sale. Deoarece, în cele din urmă, el ar fi putut la fel de bine să subtilizeze smaraldul şi să-l scape în sac şi dacă el nu a făcut-o, el a sperat că ar putea fi ceva mai mult decât un inel. Aici, îmi aduce aminte de ceea ce mi s-a spus, că, odată, neavând ce să ia, el a luat nevasta debitorului său şi a făcut o croazieră cu ea. Ce mod frumos de a se recompensa, Olga, care corespunde la tipul şi caracterul omului pe care l-ai prezentat! Ce crezi Olga?

Olga nu se abătu de la tăcerea ei. Întinsă într-un fotoliu, cu umerii goi, corpul ei frumos, relaxat, ea urmărea norişorul de fum de la țigare. Pe degetul ei strălucea un frumos inel cu smarald.

Sumar bibliografic al aventurilor lui Arsène Lupin

Iată aventurile lui Arsène Lupin!
Deşi ordinea apariției editoriale nu este cronologică, această ordine respectă o cronologie a aventurilor.

00. Nuvele

- UN GENTLEMAN - *Journal L'Auto* 25 juin 1903
- SERVICE D'AMI - *Journal L'Auto* 17 avril 1904

N.B.: Aceste nuvele nu îl au ca subiect pe Arsène Lupin, însă, practic, aici se dezvoltă celebrul personaj. Aceste nuvele pot fi considerate ca certificatul de naştere al personajului Arsène Lupin.

01. La Comtesse de Cagliostro – 1924, roman publicat în *Le Journal* 1923 – 1924

02. Arsène Lupin, Gentleman-cambrioleur – 1907, nuvele publicate în *Je Sais Tout* 1905–1906–1907

- L'Arrestation d'Arsène Lupin
- Arsène Lupin en prison
- L'Évasion d'Arsène Lupin
- Le Mystérieux voyageur
- Le Collier de la Reine (1906)
- Le Sept de cœur
- Le Coffre-fort de madame Imbert
- La Perle noire
- Herlock Sholmès arrive trop tard

03. Arsène Lupin – 1909, teatru, piesă în patru acte scrisă în colaborare cu Francis de Croisset

04. Les Confidences d'Arsène Lupin – 1913, nuvele publicate în *Je Sais Tout* 1911 – 1912

- Les Jeux du soleil
- L'Anneau nuptial
- Le Signe de l'ombre
- Le Piège infernal
- L'Écharpe de soie rouge
- La Mort qui rôde
- Édith au cou de cygne
- Le Fétu de paille
- Le Mariage d'Arsène Lupin

05. Une Aventure d'Arsène Lupin – 1911, teatru, piesă într-un act.

06. Le Bouchon de cristal – 1912, roman

07. Arsène Lupin contre Herlock Sholmès – 1908

- La Dame blonde - *Je Sais Tout* 1906 – 1907
- La Lampe juive - *Je Sais Tout* 1907

08. L'Aiguille creuse – 1909, roman - *Je Sais Tout* 1908 – 1909;

09. La Demoiselle aux yeux verts – 1927, roman - *Le Journal* 1926 – 1927

10. Les Huit coups de l'horloge – 1923, nuvele- *Excelsior* 1920 – 1923
    - Au Sommet de la tour
    - La Carafe d'eau
    - Thérèse et Germaine
    - Le Film révélateur
    - Le Cas de Jean-Louis
    - La Dame à la hache
    - Des Pas sur la neige
    - « Au dieu Mercure »

11. « 813 » - Afacerea Kesselbach – 1910, roman

12. L'Éclat d'obus – 1916, *Le Journal* 1915

13. Le Triangle d'or – 1918, *Le Journal* 1917

14. L'Île aux trente cercueils– 1920, *Le Journal* 1919

15. Le Retour d'Arsène Lupin – 1920, teatru, piesă într-un act.

16. Les Dents du tigre – 1921, *Le Journal* 1920

17. L'Homme à la peau de bique - 1927, nuvelă

18. L'Agence Barnett et Cie – 1928, nuvele
    - Les Gouttes qui tombent

- La Lettre d'amour du roi George
- La Partie de baccara
- L'Homme aux dents d'or
- Les Douze Africaines de Béchoux
- Le Hasard fait des miracles
- Gants blancs… guêtres blanches…
- Béchoux arrête Jim Barnett.

19. Le Cabochon d'émeraude – 1930, nuvelă

20. La Demeure mystérieuse – 1929, *Le Journal* 1928

21. La Barre-y-va – 1931, *Le Journal* 1930

22. La Femme aux deux sourires – 1933, *Le Journal* 1932

23. Victor, de la brigade mondaine - 1934

24. La Cagliostro se venge – 1935

25. Le dernier amour d'Arsène Lupin – 1939, (inédit)

26. Les Milliards d'Arsène Lupin – 1941, *L'Auto* 1939

Personajul Arsène Lupin este atât de prolific, încât şi alţi autori îl folosesc ulterior.

Boileau-Narcejac:

- Le Secret d'Eunerville (roman, apărut iniţial în episoade în jurnalul periodic *Télé 7 Jours*)
- La Poudrière (roman, 1974)
- Le Second Visage d'Arsène Lupin (roman, 1975)
- La Justice d'Arsène Lupin (roman)
- Le Serment d'Arsène Lupin (roman)
- L'Affaire Oliveira (nuvelă de Thomas Narcejac)

Michel Zink

- Arsène Lupin et le mystère d'Arsonval (roman)

Gabriel Thoveron

- Qui fait peur à Virginia Woolf? (...élémentaire mon cher Lupin!) (roman)
- Par Valère Catogan (pseudonyme de Raymond Lindon)
- Le Secret des rois de France ou la véritable identité d'Arsène Lupin (« essai romancé »)

Christian Poslaniec

- Crimes parfaits

Patrick Ferté

- Arsène Lupin Supérieur Inconnu - La clé de l'œuvre codée de Maurice Leblanc(essai traitant de l'aspect ésotérique de l'œuvre de M. Leblanc)

Anthony Boucher

- Arsène Lupin versus Colonel Linnaus Ellery Queen's Mystery Magazine vol 5 n°19 novembre 1944

Edgar Jepson

- Arsène Lupin Mills & Boon 1909 (novellisation de la pièce de Maurice Leblanc par Arsène Lupin)

Daniel Salmon

- La Dent de Jane(2001)

Caroline şi Didier Cayol

- Les Lupins de Vincent (roman, 2006)

Michel Bussi

- Code Lupin (roman policier contemporain sur les traces d'Arsène Lupin, 2006)

Patrick Genevaux

- L'Église creuse (Éditions L'Oeil du Sphinx, 2009) (nouvelle dans le recueil Rêves de Razès)